

ΑΜΕΤΡΗΤΗ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ Η ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΑΣΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΘΑΣΟΣ Σοφοκλέους δεν είναι άγνωστος στον εκδοτικό χώρο, αφού το 1985 έκανε την πρώτη συγγραφική του εμφάνιση με το εκπαιδευτικό βιβλίο «Μαθηματικές - Εισαγωγικές Εξετάσεις», για να ακολουθήσουν οι εκδόσεις «Πόθος Ελευθερίας», Λευκωσία 1989 και «Λεύκωμα Στρατηγού Διγενή», Αθήνα 1995. Έχει παράλληλα, να επιδείξει μια πλούσια ορθογραφική δραστηριότητα στον ημερήσιο κυπριακό τύπο.

Σήμερα, έρχεται ν' αποθέσει με σεμνότητα στο φιλαναγνωστικό μας αναλόγιο την πρώτη ποιητική του συλλογή, με το λιτό και απέριττο τίτλο «Ποιήματα». Τίτλος, που προϊδεάζει τον αναγνώστη για το συγγραφικό ύφος και τη γραφή του ποιητή.

Από το πρώτο κίολας ποίημα της συλλογής, εν είδει εισαγωγής, ο Θ. Σοφοκλέους θα δηλώσει με άμετρη ταπεινοφροσύνη:

Ποιητής δεν είμαι - όμως γράφω ποιήματα - Γλύπτης δεν είμαι - όμως μ' αρέσει να σκαλίζω. - Ζωγράφος δεν είμαι - όμως μ' αρέσει να ζωγραφίζω. - Γαληνεύω. - Χαίρομαι για ό,τι έκαμα. - «Κάθε πουλί με τη φωνή του χαίρεται», λέει η γιαγιά μου.

Αυτό που επιδιώκει, με την ποίηση και τη ζωγραφική του, είναι η ψυχική γαλήνη και ηθική ικανοποίηση, εκείνη η

*Ρούλα Ιωαννίδου-Σταύρου
είναι λογοτέχνης, εκπαιδευτικός
και ερευνήτρια.*

ιδιότυπη και ξεχωριστή ικανοποίηση που δωρίζεται στον άνθρωπο από τη χαρά της δημιουργίας. Τίποτα περισσότερο.

Για τούτο και με πολλή περίσκεψη και αρκετές αναστολές προχώρησε στην έκδοση μερικών από τα ποιήματά του, αρκετά από τα οποία είχε κλειστά στο συρτάρι για.... μερικές δεκαετίες. Με τη συλλογή του «Ποιήματα» καταθέτει με ειλικρίνεια την πνευματική συγκομιδή και τη συγκινησιακή φόρτιση πολλών χρόνων, εξωτερικεύοντας το πλούσιο εσωτερικό του απόθεμα.

Δομικά, το βιβλίο περιέχει εβδομήντα τρία ποιήματα γραμμένα σε ελεύθερο στίχο, που ο ποιητής κατατάσσει σε δύο ενότητες, με τους ενδεικτικούς για το περιεχόμενο τους τίτλους, «Της Πατρίδας» και «Θύμησες και Στοχασμοί».

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η πρώτη ενότητα («Της Πατρίδας»), περιλαμβάνει ποιήματα εμπνευσμένα από τους αγώνες του κυπριακού Ελληνισμού, που η θεματική τους εστιάζεται στον απελευθερωτικό μας αγώνα της ΕΟΚΑ του 1955-59, τον οποίο ο ποιητής υπηρέτησε ως Τομεάρχης και στις συνέπειες της βάρβαρης και παράνομης εισβολής του Τούρκου Αττίλα στο νησί μας, το 1974.

Η δεύτερη ενότητα («Θύμησες και

Στοχασμοί») αποτελείται από ποιήματα ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα, γραμμένα με φιλοσοφική διάθεση και επίσης βασισμένα σε προσωπικές εμπειρίες και βιώματα του ποιητή.

Παρά τη διαφορετική θεματολογία των δύο ενοτήτων, ως κοινά χαρακτηριστικά που φωτίζονται από την πρώτη κιόλας ανάγνωση, επισημαίνονται: 1ον Η ειλικρίνεια της έμπνευσης, 2ον η λιτότητα της ποιητικής έκφρασης και η αμεσότητα λόγου, 3ον ο προβληματισμός και η στοχαστικότητα, 4ον η εναγώνια αναζήτηση των χαμένων αξιών και ιδανικών.

Η λογοτέχνις και πρώην Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού κ. Κλαίρη Αγγελίδου, προσωπική φίλη, στενή συνεργάτις και συναγωνίστρια του ποιητή στον αγώνα της ΕΟΚΑ, προλογίζοντας τη συλλογή, σημειώνει:

«Έχουμε μια ποίηση που συμπυκνώνει την πολύχρονη αγωνία και δοκιμασία για την αγαπημένη πατρίδα, που συνάπτεται με όσα κουβαλούμε εντός μας ως αβάστακτο καημό και πίκρα. Η ποίηση του Θάσου Σοφοκλέους, ενός ανθρώπου που βίωσε σπαρακτικά την εμπειρία της ματαίωσης του ελληνισμού της Κύπρου, που ο ίδιος αναλώθηκε στους εθνικούς αγώνες αλλά και στην προώθηση των αξιών της ελληνικής παιδείας της Κύπρου, είναι μια ποίηση ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτη. Με την ποίησή του ο Θάσος Σοφοκλέους μας ταξιδεύει σε όσα αγάπησε, σ' όσα κι εμείς αγαπήσαμε, σ' όλα όσα μας λείπουν και τα ψάχνουμε με αγωνία και πόνο».

Ο Θάσος Σοφοκλέους είναι στρατευμένος στην υπηρεσία της πατρίδας του και στον αγώνα για την οικουμενική επικράτηση της δικαιοσύνης και της εδραίωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα βιώματα, τις σκέψεις και τις ανησυχίες του θα τα εκφράσει με λόγο λιτό και απέρριτο, απόλυτα κατανοητό, δοσμένο στους ρυθμούς και τους τόνους της καθημερινής ομιλίας με έναν αναθρώσκοντα συμβολισμό.

Το ανήσυχο πνεύμα του ξεπηδά, αναδύεται από την αδρανοποιούσα νωχέλεια και την παλινδρομούσα αβεβαιότητα της εποχής, και ο στίχος του διαυγής και καθάριος, μας φέρνει αντιμέτωπους με τις ευθύνες μας ως Ελλήνων και ως μελών του κοινωνικού συνόλου, και μας καλεί σε μια ανατατική πορεία προς την αλήθεια, που θα οδηγήσει στη λύτρωση.

Μια ποίηση πέρα για πέρα προσπελάσιμη, χωρίς ίχνος επιτήδευσης, και απαλλαγμένη από άσκοπους ακροβατισμούς και αχρείαστους βερπαλισμούς, στους οποίους καταφεύγουν αρκετοί συγγραφείς χάριν εντυπωσιασμού, επιδιδόμενοι «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς αιδώ» σ' έναν παράδοξο αγώνα για καταχώρηση του ονόματος τους στον κατάλογο των σύγχρονων δημιουργών, ενίοτε με ανόητα λεξιλογικά τεχνάσματα και ακαταλαβίστικους «εντυπωσιακούς» (κατά τη γνώμη τους) τίτλους και άλλοτε με άστοχους φιλοσοφικούς όρους και κούφιας ρητορείας.

Δυστυχώς έχουμε ξεχάσει ή παραγνωρίζουμε ή αγνοούμε το γεγονός ότι

μια από τις βασικότερες λειτουργίες της ποίησης είναι να κτίζει γέφυρες επικοινωνίας. Κάτι άλλο, που ίσως μας διαφεύγει, είναι πως η απλότητα μπορεί άνετα να εναρμονιστεί με την ποιότητα.

Ο Θάσος Σοφοκλέους δεν πέφτει στην παγίδα της ενθάρρυνσης-ακόμα και από επίσημους φορείς των σύγχρονων αυτών τάσεων. Εμμένει - χωρίς να πεζολογεί στη δυναμική του καθημερινού λόγου με την ακαταμάχητη γοητεία του, λόγω της αμεσότητας που διαθέτει για πρόσβαση στα νοήματα και τα μηνύματα που εκπέμπει ο στίχος.

Στο Α' μέρος της συλλογής κυριαρχεί το στοιχείο της πατριδολατρίας και παράλληλα της πικρίας και της απογοήτευσης, που αναπόφευκτα επέρχεται με τη διάψευση των οραμάτων και τη συνειδητητοποίηση των προδομένων ελπίδων και ιδανικών.

Ακλόνητη η πίστη και η αφοσίωση του ποιητή στη μάνα - Ελλάδα.

Μέσα μου γίγαντας ορθός - η Πίστη - γι' αυτό πίστεψα. - Σφιγμένες οι χούφτες μου - κρατούν με πείσμα την Ελλάδα,- αυτό που ονειρεύτηκα.

Καθ' όλη την έκταση της ενότητας, συναντούμε ποιήματα αφιερωμένα στους ηρωομάρτυρες και αγωνιστές της ΕΟΚΑ, συναγωνιστές του Θάσου Σοφοκλέους. Αναφέρω ενδεικτικά μερικούς από τους τίτλους: «Παρίδης, «Γρηγόρης Αυξεντίου», «Στον Κυριάκο Μάτση», «Σωκράτης Λοϊζίδης», «Τ' αμούστακα παιδιά».

Διαβάζουμε το ποίημα «Τ' αμούστακα παιδιά»

Ακουμπισμένο το κεφάλι στον κορμό του πεύκου-Αγναντεύω πέρα τον κάμπο και τη θύμηση. -Ρόδισε η ανατολή.- Τα πετούμενα ξαναβρήκαν τη ζωή. -Το κρύο διαπερνά το κόκαλο. Ασήκωτες οι ελπίδες των σκλάβων - Τα αμούστακα παιδιά γράφουν την Ιστορία.. Η ώρα περνά. Ο εχθρός παραμονεύει παντού. Δε φάνηκαν ακόμη οι σύντροφοι. Ένα γεράκι ζύγωσε - η μικρή πέρδικα τρόμαξε - οι ελπίδες του κόσμου ξαναγεννήθηκαν.

Οι μέρες του '55 σμίγουν μ' εκείνες του '74. Δυό διαφορετικές εποχές από τους αγώνες των Ελλήνων της Κύπρου, δυο ορόσημα της Κυπριακής Ιστορίας συγκατοικούν, αδελφώνονται, συγχωνεύονται μέσα στους στίχους του ποιητή.

Απευθυνόμενος στον Πενταδάκτυλο θα πει:

Προμηθέας - καρφωμένος - στα δικά σου τα βράχια - κρατήσου, Πενταδάκτυλε. Θα τραγουδήσουμε ξανά το τραγούδι του Ζήδρου. Κι ο Μάτσης αετός - θα ανοίξει τις φτερούγες του-για να σε διαφεντέψει ο ήλιος δεν αλλάζει την πορεία του.

Ο συγγραφέας μας καλεί να αναβαπτιστούμε στα νάματα του Αγώνα του '55 και να τ' αφήσουμε να μπολιάσουν τις ψυχές μας, για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον προαιώνιο εχθρό του Ελληνισμού.

«Αν θες να λευτερώσεις τον Πενταδάκτυλο - αν θες να δρασκελίσεις την

Κερύνεια - να θυμάσαι του Δικώμου τον
αετό - το λιονταρόκαρδο του Μαχαιρά.
- Αν θες τον Τούρκο να νικήσεις - ζώ-
σου του Διγενή την πανοπλία».

Η άμετρη αγάπη προς την πατρί-
δα, η εμμονή και η αφοσίωση στους
αγώνες της, προεξάρχουν οποιασδή-
ποτε άλλης λογοτεχνικής αρετής του
έργου. Ο φλογερός πατριωτισμός και η
ακαταμάχητη πίστη του στο ελληνικό
ιδεώδες τον κάνουν οραματιστή της
τελικής νίκης του κυπριακού Ελληνι-
σμού.

«Δεν θα περάσουν.- Την ψυχή
μου δεν μπορούν να τη μοιράσουν. Δεν
θα περάσουν».

Β΄ ΜΕΡΟΣ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Στη δεύτερη ενότητα της συλλο-
γής, της οποίας η έκταση είναι αρκετά
μεγαλύτερη από εκείνη της πρώτης,
συναντούμε ποίηση έντονου λυρισμού.
Ο ποιητής θ' αφήσει λυγρύτερη τη σκέψη
να αναπολήσει το παρελθόν και το
μυαλό να στοχαστεί.

«Οι μνήμες καθοδηγούν τις σκέ-
ψεις μου/τροχιόδρομούν τα βήματά
μου. Περιδιαβάζω τις συγκινήσεις μου
αφουγκράζομαι τους κτύπους της ιστο-
ρίας / αγγίζω τις μορφές που αγάπησα/
στέκω με δέος στους ιερούς χώρους
αναμετρώ τις χαμένες μου ελπίδες/
μονολογώ με τον εαυτό μου».

Οι σίχοι που μόλις ακούστηκαν
μας καθορίζουν το πνεύμα στο οποίο
είναι γραμμένα τα ποιήματα της ενότη-
τας αυτής και προαγγέλλουν μια πλού-
σια και ποικίλη θεματογραφία.

Ωστόσο, η μετάβαση στη Β΄ ενότη-
τα δεν επηρεάζει τη μορφή των ποιημά-
των. Η δομή του σίχου δεν αφίσταται
εκείνης του Α΄ μέρους. Δίνουμε ενδεικτι-
κά τρεις μόνο σίχους από το ποίημα
«Μνήμες» που παράλληλα θα μας μπάσει
στα νοσταλγικά ποιήματα της συλλογής.

«Ξεδιπλώνω μέσα μου τις μνήμες
ανασταίνονται ζωντανές οι θύμησες/
Κοιτάζω τι μου απόμεινε..»

Στα νοσταλγικά του ποιήματα η
ανάμνηση λειτουργεί λυτρωτικά.

«Πέρασες σαν αστραπή/μ' άγγιξες
γλυκά /ένιωσα την παρουσία σου/
ανασκίρτησε ο κόσμος μου με/χάιδεψες,
με γαλήνεψες.

Αλλού η θύμηση είναι βασανιστική.

«Η νύχτα είναι βαριά/Η κάψα απόψε
αφόρητη/Αναθυμάμαι και βουρκώνω./
Φέρνω στο νου μου κάθε στιγμή./Όσα
έζησα και όσο είδα».

Ενίοτε η απουσία των στιγμών που
έφυγαν ανεπιστρεπτή μορφοποιείται σε
οδύνη, σπαραγμό. απόγνωση.

«Μάταιη η αναζήτηση/Δυσβάστακτη
η αναμονή/το φεγγάρι ταξιδεύει απελπι-
σμένο»

Η ΕΛΠΙΔΑ

Ωστόσο, η ελπίδα δεν τον εγκατα-
λείπει. Ερχεται ως επιβεβλημένη σωτή-
ρια αναγκαιότητα, αυτοάμυνα που πηγά-
ζει από το ένστικτο για επιβίωση. Στο
αποκορύφωμα του πόνου του θα κρατη-
θεί από την ελπίδα, που σταδιακά ανα-
βαβμίζεται σε καρτερία, πίστη, αγωνιστι-
κότητα.

«Όμως η ελπίδα δε μας εγκατέλειψε/εγώ δεν παραδίδομαι/Πιστεύω, περιμένω, αγωνίζομαι».

Ο ιδιαίτερα ανθρωποκεντρικός χαρακτήρας και η φυσιολατρική διάθεση είναι άλλα δυο στοιχεία της ποιητικής έκφρασης του Θάσου Σοφοκλέους που δεν μπορούν να παραγνωριστούν ή να περάσουν απαρατήρητα.

Με άκρατο λυρισμό και αισθαντικότητα διαποτισμένοι οι πιο κάτω στίχοι, που αναδεικνύουν το μεγαλείο της ανάτασης που χαρίζει στον άνθρωπο η φύση, η σοφά πλασμένη από τον Κύριο δημιουργία.

«Έλα να περπατήσουμε μαζί./Στο βουνό και στη θάλασσα/Έλα να ακούσουμε μαζί/το τραγούδι των αηδονιών/να μιλήσουμε στις πέρδικες /να κοιμηθούμε κάτω απ' τον πεύκο/Έλα να διαβούμε μαζί τη ζωή».

Εξάλλου, η έγνοια για το συνάνθρωπο, ιδιαίτερα γι' αυτόν που υποφέρει, δεν απουσιάζει από την ποίηση του Θάσου Σοφοκλέους. Ο ποιητής μιλά για τον όπου γης συνοδοιπόρο με ειλικρινή και απέραντη αγάπη.

Ο αέρας σφυρίζει στο παράθυρο/
Η γειτονιά αποτραβήχτηκε./
Στοχάζομαι όσους βρίσκονται έξω/
αναλογίζομαι όσους παλεύουν για να
ζήσουν/σκέφτομαι αυτούς που ταξιδεύουν.

Αναδιφώντας τη συλλογή «Ποιήματα», διακρίνουμε στους στίχους του συγγραφέα μια φιλοσοφική διάθεση που κάποια στιγμή θα ξαφνιά-

σει ακόμα και τον ίδιο. Στο ποίημα του «Συναπάντημα» καταλήγει.

«Φιλοσοφώ! Τι καμώματα είναι τούτα, Θεέ μου».

Ένα αρκετά εκτενές μέρος της Β' ενότητας περιέχει ποιήματα αφιερωμένα στην οικογένεια του ποιητή, στον πατέρα, τη μητέρα και τη σύζυγό του. Όλα δοσμένα σε εξομολογητικούς τόνους γραφής.

Ελεγκειακού χαρακτήρα είναι εκείνα για τον πατέρα του, που πρόωρα εγκατέλειψε τα εγκόσμια για να μετοικήσει στον κόσμο της αιωνιότητας, ενώ η μορφή της μητέρας αναδύεται μεσ' από τις λέξεις μεγαλειώδης και γίνεται σύμβολο περηφάνιας και λεβεντιάς που μεταλαμπαδεύει τη φλόγα της αγάπης για την πατρίδα στον ίδιο και στις μεταγενέστερες γενιές.

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Γονάτισες ν' αφουγκραστείς κτύπους της καρδιάς μου. Κατατρεγμός, αντάρα, φωτιά./Μα ουδέ λύγιες./ Ολόρθη μέσα στον πόνο σου/κρατήθηκες αγέρωχη./Και έγινες υπόδειγμα λεβεντιάς/και έγινες προστάτης/φύλακας άγγελος.

Σ' ένα άλλο ποίημα η μητέρα ταυτίζεται με όλες τις λεβεντομένες του 1955.

ΜΑΝΑ

Κοιτάζω τη φωτογραφία σου/και συλλογίζομαι. Μόνο/Προσπαθώ να συλλάβω το μεγαλείο της ψυχής σου./ Αναριγώ./Δηλώνω αδυναμία./

Αναλογίζομαι τις μάνες/που είδαν το
σχοινί της αγχόνης/που φίλησαν το νε-
κρό τους παιδί./Ραγίζει η καρδιά./
Νιώθω μικρός, ασήμαντος. Μάνα./
Μάνες του πενήντα πέντε./Αλύγιστες.
Μάνες!

Τα ποιήματα τα αφιερώματα στη
σύζυγό του ξεχειλίζουν από τρυφερό-
τητα, ευγνωμοσύνη και ανατατική ανα-
πόληση.

«Θείο δώρο, προσφορά/η δική
σου παρουσία».

Ο ποιητής αναθυμάται κάποιες
όμορφες οικογενειακές στιγμές που
πέρασε στη γενέτειρα του, κατεχόμε-
νη σήμερα, Κυθρέα.

Είκοσι οκτώ ολόκληρα χρόνια/
ζεις και πορεύεσαι κοντά μου./
Στρέφομαι πίσω./Ξαναθυμάμαι τα
ωραία χρόνια στο χωριό/τη γλυκιά ζωή
στην Κυθρέα/τα παιδιά μας που γιόμι-
ζαν το σπίτι/τις χαρές και τις λύπες
μας/τα τόσα μας όνειρα..

Όντως, πλούσια θεματογραφικά η
ενότητα αυτή,

Επόμενος σταθμός μας, η διαμαρ-
τυρία του ποιητή για τις χαμένες ελπί-
δες και τα οράματα που διαψεύστηκαν,
για την αδικία, για την αθλιότητα των
σημερινών κοινωνικών δομών και για
τα όσα απεργάζονται οι δυνατοί, οι
«κυρίαρχοι» της γης.

Στο λιτό ύφος προστίθεται τώρα
και η σκωπτική διάθεση, αφού πρόθεση
του συγγραφέα είναι να καυτηριάζει τα
κακώς κείμενα.

Ο Θάσος Σοφοκλέους ενίοτε με λε-
πτή, δυσδιάκριτη θάλεγα ειρωνεία και άλ-
λοτε με μια ευθύτητα που ξαφνιάζει, κο-
νιορτοποιεί τις αστικές φόρμες συμπερι-
φοράς, τη φιλαυτία και τη φιληδονία, τον
κατ' επίφαση καθωσπρεπισμό, τις σύγ-
χρονες καταναλωτικές τάσεις, που εκ-
μαυλίζουν ψυχές και διαβρώνουν συνει-
δήσεις.

Θα διαμαρτυρηθεί και θα καταγγεί-
λει την εποχή που σήμερα διανύουμε
όπου οι αξίες και τα υψηλά ιδεώδη ευτε-
λίζονται και αφανίζονται. Μιλά με απο-
γοήτευση και βαθιά θλίψη για μια εποχή
«που γινε η θάλασσα ρηχή και το φεγγά-
ρι έχασε τη γραφικότητά του».

Δίνουμε, επίσης, ενδεικτικά το ποίη-
μα «Αείμνηστε Γκάντι».

Μεγαλόπρεπα κτήρια. Βουλιάζουνε
τα πόδια σου στα χοντρά χαλιά./Βρύσες
χρυσές/αργυρά σκεύη/σαλόνια με εμφα-
νή τη χλιδή/πίνακες έργα τέχνης/Ετοι θα
λευτερωθούμε.../Αείμνηστε Γκάντι.

Στό ποίημα «Ο Δρόμος» ο λόγος γί-
νεται υπαινικτικός.

Δεν είμαι βέβαιος./Κάποτε ήξερα
ποιος ήταν ο δρόμος./Τότε είχα μια κα-
θάρια επιλογή`/ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑ-
ΤΟΣ./Τώρα δεν ξέρω./Τώρα δεν είμαι βέ-
βαιος.

Ωστόσο, ο Θάσος Σοφοκλέους πα-
ραμένει ο αλώβητος αγωνιστής και ο αρ-
νητής του κατεστημένου. Στο ποίημα του
«Η Λεωφόρος», διαβάζουμε:

«Μεσ' από δάση και βουνά, χάραξα
δικούς μου δρόμους, πρωτόγνωρους./
Ποτέ μου δεν περπάτησα σε λεωφόρο./

Μα τούτη τη φορά νιώθω αδύναμος./
Μου έχουν φράξει το δρόμο/θέλουν ν'
ακολουθώ τα δικά τους αχνάρια./Δεν
το μπορώ».

Ενώ στο ποίημα του «Οι Προμηθεείς» θα πει:

Μακάριοι όσοι λεύτερα σκέπτονται./
Μακάριοι οι δυνατοί./ Οι απροσκύνητοι./
Μακάριοι οι ανυπότακτοι./Οι Προμηθεείς.

Έτσι, με το μέτωπο ψηλά και ορθή την ψυχή θ' αναζητήσει «ένα καινούργιο ήλιο, δικό του/ένα καινούργιο φως».

Η βαθιά πίστη του στο Θεό έρχεται ν' αντισταθμίσει την απογοήτευση και την απόγνωση. Αυτόν επικαλείται ο ποιητής για να αντλήσει τη δύναμη που του χρειάζεται για να πορευτεί στη δύσβατη, ανηφορική και ακανθώδη ατραπό, που ο ίδιος συνειδητά επέλεξε.

Να πορευτεί και να τερματίσει νικητής.

«Αποτείνομαι στο Θεό/
Επικαλούμαι το Υπέρτατο/Δεν παραδί-

δομαι/Πιστεύω πως θα νικήσω».

Η αυστηρή εμμονή της κλεψύδρας, μας οδηγεί στο τέλος της σύντομης αυτής αποτίμησης του ποιητικού πονήματος του Θ. Σοφοκλέους «Ποιήματα».

Δε βρίσκω καλύτερο τρόπο να ολοκληρώσω την αναφορά μου από την παράθεση των πιο κάτω στίχων που ανήκουν στο τελευταίο ποίημα της συλλογής τιτλοφορείται «Ο Νικητής».

Κακή συνήθεια να είσαι νικητής./
Όμως/ετούτη τη φορά/με νίκησες./Θα το φωνάξω./Ίσως αυτό θα βοηθήσει./Μην κλαις,/δε σε κατηγορώ./Εξάλλου/ποιος είπε πως θέλω να νικήσω.

Έπειτα από μια τέτοια γενναία εξομολόγηση και μια ανάλογη παλληκαρίσια στάση ζωής, τι απομένει σε μας να προσθέσουμε;

Ο Θάσος Σοφοκλέους είναι ποιητής, όσο κι αν ο ίδιος δεν θέλει να το παραδεχτεί. Είναι ποιητής, επειδή όχι μόνο γράφει αλλά και λειτουργεί ποιητικά.

Η Ρούλα Ιωαννίδου-Σταύρου είναι Λογοτέχνις, Εκπαιδευτικός, Ερευνήτρια.